

Onsdag d. 20. Novbr. 1889 Kl. 8.

Edvard Grieg's Koncert,

i Koncertpalæets mindre Sal,

med velvillig Assistance af Sangerinden Frøken Ellen
Nordgren og Hr. Kgl. Kapelmusikus Fr. Hilmer.

Program.

1. Sonate Nr. 3, Op. 45, c-moll for Piano og Violin.
 - a. Allegro molto appassionato.
 - b. Allegretto espressivo alla Romanza.
 - c. Allegro animato.

Hr. Hilmer og Komponisten.
2. Romancer, Op. 44, »Fra Fjeld og Fjord«, Reisesminder.
 - a. Prolog.
 - b. Ragna.
 - c. Ragnhild.

Frøken Nordgren.
3. »Fra Holbergs Tid« Op. 40, Suite i gammel Stil for
Piano solo.
 - a. Prælude
 - b. Sarabande.
 - c. Gavotte.
 - d. Air.
 - e. Rigaudon.

Komponisten.
4. Romancer, Op. 48, (Manuskript, tilegnet Frøken
Ellen Nordgren.)
 - a. Gruss.
 - b. Dereinst,
 - c. Ein Traum.

Frøken Nordgren.
5. Lyriske Småstykker, Op. 43 for Piano solo.
 - a. Sommerfugl
 - b. Ensom Vandr.
 - c. I Hjemmet.
 - d. Småfugle.
 - e. Erotik.
 - f. Til Foraaret.

Komponisten.
6. Romancer.
 - a. Fra Monte pincio.
 - b. Solveigs Vuggevis.
 - c. Tak for dit Råd.

Frøken Nordgren.

Samtlige Kompositioner af Koncertgiveren.

Koncertflygel fra Hornung & Møller.

Fra Fjeld og Fjord.

Reiseminder af Holger Drachmann.

Prolog.

(På Skineggen, ind imod Jotunheim).

Jeg ved ei, hvad der rører sig
så sælsomt i mit Bryst;
mon Kvinden, som sig venter,
sitrer i samme Lyst:
En Anelsernes Gysen
med stille Brand i Kind —
og så med Et, så skjærer Lykken
som en Jubel ind!

Jeg ved ei, hvad der fører mig
i disse Verdner ind;
hvad har jeg vel tilfælles
med Snefond og med Tind:
Jo, jo, mit eget lille,
fast usselige Jeg,
o Fjeldeskjød, vil ind
og blive Foster hos dig!

Og når dit Hjerte rører sig,
så slår det i mit Bryst;
vi To, som samme Verdner
sitrer i samme Lyst:
en Strøm af Renhed stræber op
høit over Bræ og Tind,
og gennem Elvens Hulken
som en Fødselsjubel ind!

Ragna.

O Ragna, hvor dog Tiden går,
forleden var du fire År
og dine Barneøine så
så dybt på mig, så dunkelblå.

Ind under Fjeldesiden grå
et Tjern, et drømmende jeg så,
hvori jeg fandt slet ingen Bund —
da taled Tjernet's Pigemund:

„Hernede drømmer Livet selv;
det næres af en rastløs Elv;
det stiger langsomt, År for År —
tilsidst en Huldre for dig står!“ —

O Ragna, hvor dog Tiden går;
forleden var du fire År
og dine Barneøine så
så dybt på mig, så dunkelblå!

Ragnhild.

Å, der var en Jente,
som vi så ombord,
alt det velbekjendte
fik da nye Ord.
Alt tog til at synge,
Fjord og Fjeld i Klynge,
da vi drog afsted,
så vi selv sang med.

Når den Reise endte,
ved jeg ei forvist;
men den vakre Jente
bød Farvel tilsidst.
Da lå Fjeldet øde,
for det sidste Møde
Bølgens Mund var lukt,
Dagens Lys blev slukt.

Men i hver en Jente
— da hun længst var væk —
øined jeg bekjendte
store, skønne Træk;
og bag Fjeldemuren,
gennem Alnaturen,
over Sneen blå
Ragnhild grant jeg så.

Gruss.

(Heine).

Leise zieht durch mein Gemüth
Liebliches Geläute,
Klinge, kleines Frühlingslied,
Kling hinaus in's Weite!
Zieh' hinaus bis an das Haus,
Wo die Veilchen spriessen,
∴ Wenn Du eine Rose schaust,
Sag, ich lass' sie grüssen. ∴

Dereinst.

(Geibel).

Dereinst Gedanke mein
wirst ruhig sein.
Lässt Liebesgluth
dich still nicht werden,
in kühler Erden
da schläfst du gut;
dort ohne Lieb und ohne Pein
wirst ruhig sein.

Was du im Leben
nicht hast gefunden,
wenn es entschwunden,
wirds dir gegeben,
dann ohne Wunden und ohne Pein
wirst ruhig sein.

Ein Traum.

(Bodenstedt).

Mir träumte einst ein schöner Traum:
mich liebte eine blonde Maid;
es war am grünen Waldesraum,
es war zur warmen Frühlingszeit.

Die Knospe sprang, der Waldbach schwoll,
fern aus dem Dorfe scholl Geläut, —
wir waren ganzer Wonne voll,
versunken ganz in Seligkeit.

Und schöner noch, als einst der Traum,
begab es sich in Wirklichkeit,
es war am grünen Waldesraum,
es war zur warmen Frühlingszeit.

Der Waldbach schwoll, die Knospe sprang,
Geläut erscholl vom Dorfe her,
ich hielt dich fest, ich hielt dich lang —
und lasse dich nun nimmermehr!

O frühlingsgrüner Waldesraum!
du lebst in mir durch alle Zeit!
Dort ward die Wirklichkeit zum Traum,
dort ward der Traum zur Wirklichkeit!

Fra Monte Pincio.

(Björnson).

Aftenen kommer, Solen står rød,
farvende Stråler i Rummet henskyll
Lyslængslens Glans i uendelig Fylde,
Fjeldet forklæres som Åsyn i Død.
Kuplerne gløder, men længere borte
Tågen langs Markernes blålige Sorte
vugger opover som Glemselen før:
over hin Dal dækker tusen Års Slør.

Aften, hvor rød og varm
blusser af Folkelarm,
glødende Hornmusik,
Blomster og brune Blik.

Tankerne stræber i Farver og Toner
trofast mod det, som forsoner.

Stille det bliver, end dunklere blå,
Himmelen våger og venter; — opunder
Fortid, som drømmer, og Fremtid, som stunder,
usikre Blus i det rugende Grå!

Men de vil samle sig! Roma fremstige
lystændt en Nat for Italiens Rige:
Klokkerne kime, Kanonerne slå,
Minderne flamme paa Fremtidens Blå!

Yndig om Håb og Tro
op mod nygifte To
jubler en Sanger til
Cithar og Fløitespil.

Stærkere Længsler får barnesød Hvile,
mindre tør vågne og smile.

Solveigs Vuggevise.

(Ibsen).

Sov du, dyreste Gutten min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.

Gutten har siddet på sin Moders Fang.
De to har leget hele Livsdagen lang.

Gutten har hvilet ved sin Moders Bryst
hele Livsdagen lang. Gud signe dig, min Lyst!

Gutten har ligget til mit Hjerte tæt
hele Livsdagen lang. Nu er han så træt.

Sov du, dyreste Gutten min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.

Tak for dit Råd.

(Björnson).

Tak for dit Råd,
men jeg lægger min Båd
ind i Brændingens Brus
til det fristende Sus.

Om end Reisen skal blive
den sidste jeg gjør,
jeg må prøve hvad ikke
jeg prøvede før.

Ei blot til Lyst
jeg forlader din Kyst,
jeg må Storsjøen nå,
jeg må Havstyrten få,

Jeg må Kjølen se,
når den krængende skjær,
jeg må friste hvor langt
og hvor længe det bær.